

CESTA KE HVĚZDÁM

„Dámy a pánové, v klidu se usadte, expres do Ameriky vyráží z nástupiště Nová Bystřice!“ Tak nějak by se v kostce dala shrnout pozvánka do zbrusu nové expozice Muzea Veteránů. Aranžmá, které jsme vytvořili, posouvá, lépe řečeno katapultuje muzeum v Bystřici o několik pater výše, na evropskou úroveň. Dalo to hodně práce, ale stojí to za to...

Běžná americká ulice. Ulice s auty tvoří jeden celek

Letos jsme vstoupili do desáté sezóny. Deset let, strašně to letí... Vzpomínám si, jak jsme začínali. Bylo k vidění několik slušných amerik, ale málo na to, abychom jimi zaplnili všechny sály bývalé textilní továrny. Tak jsme si vypomohli Evropou, vedle Mustangu stál Moskvíč, vedle Porsche pak stará

a krásná Škoda Rapid. A já byl pyšný, že se to vůbec dalo dohromady. Přišli první návštěvníci, kniha hostů i různé weby se začaly plnit recenzemi a muzeum v Nové Bystřici začalo žít. Rok co rok se investovalo do dalších aut, do vylepšení expozice a služeb. Od roku 2021 jsme čistě muzeem amerických automobilů a zároveň jsme největší sbírkou vozů Lincoln na jednom místě. Pak ale přišel rok 2024...

Letošní novinky v expozici jsou tak trochu ve stínu počínu, který jsme připravovali téměř rok. Rozvoj našeho muzea byl podmíněn získáním nových prostor, kam je možné přesunout depozitní auta. Byl to boj, ale podařilo se. Auta jsme obratem přeparkovali a ve vyčištěných halách o celkové ploše atakující 600 m²

se na nás usmály otřískané stěny, oloupané stropy a rozhoupané podlahy. Pole neorané, dalo by se říci.

S konceptem rozvoje muzea formou prezentace aut v jejich nejpřirozenějším prostředí, tedy na běžné americké ulici, jsem se nijak netajil. Kamarády jsem bohatě zásobil vizemi, máchajíc rukama jsem jim před očima stavěl tady benzínku, tamhle průčelí americké banky a tady zase prodejnu zbraní hned vedle policejní stanice. Smáli se a ve mně byla ve

Lincoln K 1931. Po 7 letech renovace je hvězdou sálu 20. až 30. let

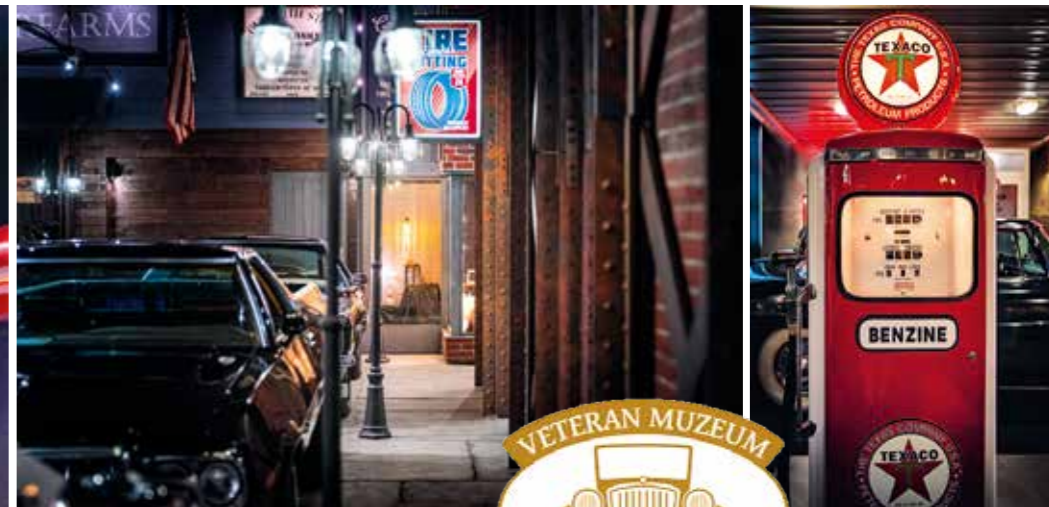
Honza jezdil do muzea často a rád. Teď je to nastálo

V detailech je síla. Jména amerických osobností

Janova sbírka v plné kráse. Auta miloval

Nikdo by nehádal, že se dívá na kulisy

Žádná kopie. Právý americký stojan Texaco

A to jsme my. Táta a já

Důstojná vzpomínka na Honzu Kodada

skutečnosti malá dušička, protože jsem věděl, že vytvořit důstojné pokračování stávající expozice nebude legrace. A pak už to šlo ráz na ráz. Ve Washingtonské národní knihovně mám kamarádku, která sáhla po dobových fotografiích ulic třicátých až padesátých let. Poslala jich desítky, ale na první dobrou jsem si vybral ty, které mne nějakým způsobem zaujaly. Pak jen změřit stěny hal, vzít tužku a papír a vše si nakreslit, rozvrhnout. Zachovat reálné poměry velikostí oken, dveří, výloh. Počítat s tím, že ulice, vlastně obecně kulisy musí být precizní, ale zároveň nesmí přebíjet to, co je tématem muzea – auta. Je to vratká rovnováha, která může umocnit, ale i pokazit celkový dojem z expozice. Šel jsem na Barrandov. Mluvil s kulisáky. Poslali mne

Americký boulevard s naleštěnými Lincolny a Imperialy

První hosté v nové části Muzea Veteranů

Originální fotka Cotton Clubu ze 40. let minulého století

Chevrolet Caprice Estate Wagon ve velmi slušivé kombinaci

Letošní pátý ročník cesty do muzea, který jsme nazvali „Honzikova cesta“

Byla by radost tankovat na takovém místě!

I takový Imperial mohl před Cotton Clubem stát. U nás určitě!

dy. Jeho veliké srdce. Dodnes to považuji za krutou nespravedlnost, člověk s tolika plány, vizemi, měl dostat prostor k jejich naplnění. Kromě nás po Honzovi zůstala i jeho sbírka krásných, a hlavně technicky opečovávaných aut. Díky vstřícnosti jeho dcery Yvon jsem dostal důvěru a čest se o auta dalších deset let a možná i napořád starat. Samozřejmě obratem padlo rozhodnutí, že jednou provždy jeden ze sálů bude nést Janovo jméno a pro letošek bude i domovem všech jeho aut. Díky Yvčo, díky moc.

S jarem se práce přehouply do své finální podoby. Přišli další kamarádi, aby pomohli, zámečník praštil se zakázkami a dělal jen pro muzeum, kamarádka Eva škrtila veškeré volné víkendy a jezdila spárovat, zlatit a pomáhat, kluci Zdenka s Jirkou zastavili renovační práce na mých autech a začali vyšívát na muzeum. Chudáci spali v autech, aby mi ušetřili náklady. Stala se z nás parta. A sehráli

jme se tak, že po každém dni bylo vidět, že jsme blíže k cíli. Pracovně jsem dokončení a spuštění plánoval na den dětí, ale nakonec jsem se rozhodl pro stejný termín jako před devíti lety, když jsem otevíral muzeum. Dal jsem si to k naročkám.

Tyto řádky bych neměl psát já, ale někdo jiný. Ale mohu říci, že reakce návštěvníků, kteří často jen sedí, hledí a nechávají se přenést do Ameriky 60. let jsou jen a jen pozitivní. Kecám, lidi jsou fakt nadšení, prostě to je trefa do černého, a to jsme ještě nespustili všechny zvukové a další doprovodné efekty. Málokdo ví, že se dívá na 1/3 budoucího rozsahu muzea, který se ponese již ve stejném duchu. Proto mi držte palce, abych dokázal vyjednat další halu a abychom si s chutí zopakovali ten cirkus při výstavbě další části amerického boulevardu a dostali se velikostí, počtem vystavených exponátů a věřím, že i kvalitou zpracování na světovou špičku. S tímto týmem na to máme.

Díky všem, kdo přidali ruku k dílu a těším se na vás v Muzeu Veteranů Nová Bystřice!

Text: Pavel Janouš

Foto: Petr Hil, Václav Plch

Od prvních tahů tužkou až po finiš na cílové rovině. Muzeum Nová Bystřice

za specializovanými společnostmi, které se kulisami živí. „To odhadujeme tak na 8-10 milionů, kdy se do toho můžeme pustit?“ Zkusil jsem žádat o speciální dotaci u Jihočeského kraje. Přeci jen se pyšním statusem nejkrásnějšího muzea v kraji, mohli by pustit chlup. Ne. Ani cent. Nezapadáme do tabulek. Pamatuji si, jak jsem seděl v prázdných halách, venku sněžilo a já neměl vůbec tušení jak z toho ven. No, jak...? Prostě si to vyrobíme sami!

Měl jsem obrovské štěstí na lidi. Kamarád fasádník, velmi šikovný a pracovitý hospodský z nedaleké obce a jeden pomocníček. Byli jsme tedy čtyři. Do počítače jsem zakreslil přesné formáty rastrů, to je moje parketa, to šlo dobře. Závitově tyče do kamenných stěn už tak dobře nešly, ale musely. Nejprve základní nosnou rovinu a pak vytvořit hloubku

kulis.“ Tak zněly rady starých kulisáků. Hloubka kulis je pak i hloubkou výloh, ostění dveří atd. Nejhorší byla zima. Jako by fabrika čekala na první mrazíky, aby jejich sílu znásobila. Ale šlo to, muselo. Neuvěřitelné štěstí jsem měl na Vaška. Člověka, který se postaral o kašírování všech polystyrenových prvků. Ať to byly železné, patřičně orezlé konstrukce, cihelné sloupy anebo pískovcové prvky, odváděl naprosto fantastickou práci. Nikdy před tím nic podobného nedělal, prostě génius.

Pomalu jsme se přes základní nosné rastry přenesli k technologiím. Muzeum chci připravit na noční prohlídky, chci, aby auta ožila a mohla vyprávět své příběhy, chci, aby žila celá ulice, aby bylo možné pracovat s choreografií. Toto vše může splnit pouze tzv. inteligentní elektroinstalace, prostě kilometry datových

kabelů. A jsou tam, nová část je řízena počítačem a já mám nadvládu nad každým světlem a potenciálně i zvukem. To ale teprve přijde, netřeba vyložit všechny trumfy najednou. Měli jsme radost z každé dokončené části, zejména, když se ušmudlané podlaze dal profesionální asfaltový povrch. To byla ohromná změna. Pak přišlo jedno listopadové ráno a s ním pro mne naprosto zdrcující zpráva o Honzově smrti. Jan Kodad, prostě Honzík. Odešel. Náhle, nečekaně... Zradilo ho to, co měl větší jak my všichni dohromu-

Ten dům „žije“ prohlásila jedna malá návštěvnice

VIDEO

Vše je dotaženo k maximu. Včetně výloh, dekorace i doplňků